

ת"פ 26294/03/13 - מדינת ישראל נגד ח א

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 26294-03-13
23 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ח א

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - אביעד כ"ץ

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - אברג'ל

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שב- 24.2.13, בשעות ערב, איים על א ע, באומרו כי יפגע בו. כמו כן, במהלך אותה תקופה קשר קשר עם א ע וכן עם ע ק ואדם שלישי לפגוע בא ע ובמסגרת הקשר יצר קשר עם קטינה, ילידת 1996, א.י. וביקש שהיא תיצור קשר בפייסבוק עם אותו א ותקבע עמו פגישה בחורשה הסמוכה לכניסה לקרית גת. כמו כן, לצורך קידום הקשר, נפגש ב- 4.3.13 עם ע, א ע ואחרים וחילק תפקידים, תוך שקבע כי הקטינה תפגוש בא באותה חורשה, בעת שע ישמש תצפיתן והנאשם וא ע יפגעו בא ב. בהמשך הודיע א ע לנאשם כי הוא לא מעונין לפגוע באותו אובתגובה איים עליו הנאשם בהודעת מסרון ממכשיר הטלפון שלו בה ציין "אם לא תבוא, אני אהרוג אותך" וב- 4.3.13 בשעה 18:30 הקטינה פגשה בא בכניסה לקרית גת. למקום הגיע הנאשם עם אחר, אך ע וא לא הגיעו ולכן, התוכנית לא יצאה לפועל. באותו מעמד איים הנאשם על א באומרו לו "תגיד עכשיו, למה השם שלי הגיע למשטרה או שאני אפגע בך". ב- 6.3.13, בשעה 13:30 לערך, הגיע א על פי בקשת הנאשם לדירה בה גר הנאשם בשכירות והנאשם אמר לו, כי הואיל והוא לא הגיע לביצוע התוכנית הוא חייב לו 1000 ₪ ואם לא ישלם לו תוך שבוע יהרוג אותו. בהמשך אמר לו א כי אין לו כסף וקם כדי לעזוב את הדירה ואז קטין, שנכח אף הוא בדירה, ניגש אל א תפס אותו ביד ואמר לו "הוא לא סיים לדבר איתך" והנאשם ניגש אליו הכניס ידו לכיס האחורי של מכנסיו והוציא משם את הארנק של א ונטל מתוך הארנק 200 ₪. לאחר מכן השיב לו את הארנק ולקטין אמר

עמוד 1

"פתח לו את הדלת, הוא יביא את ההפרש אחרי זה" - עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, אימים, סחיטה באימים עם אחר.

במסגרת הסדר הטיעון הגבילה התביעה עתירתה למאסר אותו ישא בעבודות שירות במידה ושירות המבחן יהיו סבורים כי יש מקום להתחשב בו, ואם לא, הטיעונים יהיו חופשיים, בעוד הסניגור בכל מקרה מבקש להימנע מהרשעה.

הנאשם יליד 1991 ועברו נקי.

נתקבל תסקיר ממנו עולה כי הוא בן 22, רווק, גר בבית הוריו, השתחרר מצה"ל ב - 23.6.13 ולאחרונה פוטר מעבודתו בחב' אורמת בשל צמצומים והחל לעבוד בתחום הגינון באופן עצמאי.

הוא התקשה בלימודים ולכן עזב בכתה י' ולאחר מכן עסק בעבודות מזדמנות לצד עיסוקו בתחום הריקוד ובהתנדבות במועדוני נוער ובאירועי תרבות עירוניים. לדבריו, הריקוד חיזק בו תחושת ערך עצמי והגביר את תחושת השייכות החברתית, ושירות המבחן קיבלו אודותיו חוות דעת ממנהל המועדון לשעבר שחיזק הדברים ומסר כי הנאשם סייע רבות לילדים במועדון באמצעות הריקוד. לאחר מכן כאמור התגייס ושירת שנתיים וחצי עד שנעצר בתיק זה. בתעודת השחרור צוין כי התנהגותו לא הניחה את הדעת. הנאשם טוען כי חוות הדעת השלילית נובעת מהעדרותו תקופה ארוכה מהשירות לאור מעורבותו בתיק זה.

הנאשם מודה בעבירות שבכתב האישום המתוקן ומסביר כי עבר להתגורר בדירה אותה שכר חברו כדי לסייע לחבר לכלית. באותו מועד נהגו להגיע לדירה ידידות, כולל בת זוגו של א., שהיא ידידה שלו והיא סיפרה לו שא. נוהג כלפיה באלימות ואף הציגה בפניו סימני אלימות ולכן החליט להתקשר אליו ולדרוש שיפסיק להתנהג כלפיה באלימות, אך הלה ביקש ממנו לא להתערב וגידיף אותו. הוא עבר העבירות משום שחש פגוע מההתייחסות שלו כלפיו וניסה להראות שהוא לא חלש ולא וותרן. לגבי א., כלל לא זכר מה היה המניע לפגוע בו, אך טוען שביקש מהקטינה לפגוש אותו מחשש שיגיע עם אחרים ויתקוף אותו.

בלטה נטייה של הנאשם להשליך האחריות של העבירות על המתלוננים וגורמים אחרים ותיאר זאת כקונפליקט הדדי שהועצם על ידי כל המעורבים. אולם, בהמשך הצליח לבחון האופן בו התנהל וכי רצונו לבלוט ולהיות דומיננטי הם שהביאו אותו לבצע העבירות.

שירות המבחן מעריכים כי הנאשם מתקשה עדיין לבחון באופן מעמיק את המניעים הפנימיים בהתנהגותו בעת ביצוע העבירות שיש בה סתירה לתדמית שיש לו בעיני משפחתו הקרובה והוא נוטה להתרחק ברמה הרגשית וברמה של המעורבות במעשה העבירה, אף שנראה כי ההליכים המשפטיים, והפנייתו לשירות המבחן, היוו גורם שעורר ברמה הראשונית שאלות סביב האופן שבו מתנהג והבחירות שעושה להשגת מטרות. הם התרשמו מבחור וורבלי ואינטליגנטי בעל יכולת ליצור תקשורת אוהדת עם סביבתו אך גם בעל צורך להשיג תחושת חשיבות עצמית, הצלחה וכוח. הם התרשמו שהוא מתקשה בתכנון לטווח ארוך ובדחיית סיפוקים, וכן בריסון התנהגותו וכי יש פער מסוים בין תפיסת המציאות שלו לבין המציאות בפועל. כמו כן מעמדו החברתי היווה תנאי לתחושות הערך העצמי שלו, ולכן החשש לירידת מעמדו בעיני עצמו, השפיעו על יכולתו לשקול צעדיו באופן אחראי.

כפי הנראה במשפחת מוצאו חש ייחודיות, וכיום מבטא אכזבה מעצמו.

הנאשם גילה פתיחות ומוכנות לבחון הדפוסים האישיותיים שהיוו גורם למעורבותו בפליליים, ומעריכים כי כיום פועל באופן שקול, בוגר ומחושב יותר תוך בחינת ההשלכות והתוצאות של בחירותיו ומעשיו, וכן מבטא הכרה בכך שנכשל, ולכן הציעו לו להשתלב בהליך טיפולי והוא הסכים.

הם מתרשמים כי ההליך המשפטי היווה הליך מרתיע באופן משמעותי וכי עונש של של"צ בהיקף של 240 שעות יהווה עונש חינוכי מרתיע, יחד עם צו מבחן שיבטיח המשך שילובו במסגרת קבוצה טיפולית.

באשר לבקשת הסניגור להימנע מהרשעה, הם התלבטו: מחד גיסא לקחו בחשבון את אופן ביצוע העבירה וחומריתה, ומאידך גיסא, את עברו הנקי והעובדה שהפיק לקח ראוי ומביע חרטה. כמו כן, ציין כי בכוונתו להמשיך בלימודיו בתחום הריקוד ולהשתלב בתחום זה בעתיד, והם סבורים כי הרשעה יכולה לחבל ביכולותיו התעסוקתיות. לכן המליצו להימנע מהרשעה.

הסניגור מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, בעוד התביעה עומדת על עתירתה להותיר ההרשעה על כנה ולגזור דינו למאסר בעבודות שירות.

נתקבלה חוות דעת הממונה על פיה נמצא כשיר לשאת מאסר בעבודות שירות בכפר הנופש באשקלון. הממונה קבע זאת לאחר שהנאשם הציג לפניו אישור עדכני של רופא פנומולוג.

שירות המבחן גיבשו עבורו תוכנית לביצוע 240 שעות השל"צ במרכז קליטה "שושנה" בתפקיד מדריך בחוג ריקודים לילדים, ממרכז הקליטה.

לטענת התובעת מדובר בעבירות שאינן מצדיקות הימנעות מהרשעה לאור ההלכות שנקבעו בפסיקה, הן בשל חומרן והן בשל ההיערכות, התכנון והאופי של וכי אף שמדובר בצעיר ללא עבר פלילי, אופי העבירות מעיד על התנהגות בריונית, וכי העונש הראוי בגין עבירות אלה הוא מאסר בפועל. כמו כן ציינה כי כוונתו ללמוד ריקוד, אין בה להוות סיבה להימנע מהרשעה. המלצת שירות המבחן לטענתה, אינה הולמת את חומרת העבירות מה עוד שהיא סבורה כי לא מדובר בחרטה אמיתית, וכי בשל מאפייני אישיותו, קיים חשש להישנות עבירות בעתיד. למרות זאת מבקשת לכבד א הסדר, להסתפק בשישה חודשי מאסר אותם ישא בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי והתחייבות.

הסניגור טוען כי מדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם עם החוק ובאדם צעיר, וכי לאחר תיקון מהותי בכתב האישום, נותרו עבירות שאינן חמורות שבוצעו מתוך כוונה לסייע לידידה, כלפיה נהג המתלונן באלימות, מעשה שטות שאין בו להעיד על דפוס עברייני. הסניגור מדגיש העובדה שהוא בן למשפחה נורמטיבית, השלים לימודים, שירת מרבית התקופה בצבא, מתנדב בקהילה, אדם שאינו אלים, וכי בסופו של דבר המעורבים לא נפגעו.

כמו כן ציין שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ושהה תקופה ארוכה בתנאי מעצר בית, מבלי שהקלו בתנאים. לדבריו, התביעה לא הגישה כתבי אישום נגד עק ול ל המעורבים האחרים ואף שהוגש כתב אישום כנגד המעורב הקטין, ביהמ"ש לנוער הסתפק בקנס. טוען הסניגור כי מדובר בתסקיר חיובי ביותר, וכי הנאשם מבטא אכזבה מהתנהגותו, וכיום למד לקח ופועל באופן שקול ומחושב. ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע, והחל בהליך טיפולי, וכי אם יורשע, ההרשעה יכולה לחבל באפשרות תעסוקה עתידית. הסניגור סבור כי שיקום הנאשם ישרת גם את האינטרס הציבורי ומבקש לכן, לאמץ את המלצת שירות המבחן.

באשר למתחם הענישה הראוי, כל צד תמך טענותיו בפסיקה.

התביעה מפנה לת"פ (מחוזי ת"א) 43978-08-11 מ"י נ' **מרגלית צנעני** (תק מח 2011 (4), 11907). באותו עניין הנאשמת הודתה בסחיטה באיומים בשלושה שלבים: התגבשות סכסוך; בסחיטה באיומים על ידי אחר כדרך לפתרון הסכסוך; ותשלום תמורה לעבריו. בית המשפט המחוזי בת"א, כב' סגן הנשיא מודריק, סבר כי השאלה העיקרית היא אם מאסר בעבודות שירות מהווה עונש מספיק, וציין כי **עבירה של סחיטה באיומים, אף כשאין לה ביטויים פיזיים, חותרת תחת לפני הגנת חירות ההתנהלות העצמית של הפרט, קורבן העבירה, ומתחת לרעיון הבסיסי שכל פרט בחברה רשאי להתנהל כרצונו בתוך גדרי החוק, מבלי שהתנהלותו פוגעת בזולת. מסגרת חברתית שכל דאלים גבר איננה מסגרת חברתית כלל ועיקר.**

השאלה אם הקורבן נפגע פיזית וכלכלית פגיעה ממשית או פגיעה כלשהי, כלל אינה חשובה ובכל מקרה משקלה מועט. במרבית המקרים שבהם בתי משפט מחוזיים דנו בעבירות של סחיטה באיומים, התוצאה הייתה מאסר בכלא, אף שלעיתים גם בעבודות שרות או מאסר מותנה בלבד

ולכן, מאסר בעבודות שירות איננו עונש מופרז בתכולתו, הוא משקף האיזון שבין האינטרס הציבורי להילחם בתופעה זו, לבין שיקולי הפרט, כולל נטילת האחריות של הנאשמת ונכונותה לקבל עונש בגין מעשיה. למרות רקעה המיוחד של הנאשמת, שהיא זמרת מוכרת, ולפגיעה שנפגעה מהפרסום, ציין ביהמ"ש כי משקל עובדות אלה קטן שכן מי שעובר עבירה וחוזר על מעשי העבירה בעיניים פקוחות לא יכול לקבול על ההשלכות הקשות שחשיפת המעשה גורמת ולבקש לכן הקלה בעונש. לכן גזר דינה ל- 18 חודשי מאסר מתוכם שישה בעבודות שירות והיתר על תנאי. כמו כן לא מצא לנכות את התקופה שהייתה עצורה של 17 ימים.

הסניגור הפנה לת"פ 8043/08 מחוזי ב"ש מ"י נ' **פיוטר קריפיצר**, מפי כב' השופטת סלוטקי. באותו עניין הוצג הסדר על פיו, כתב האישום תוקן והנאשם הודה בעבירה של סחיטה באיומים והורשע, כשעל פי ההסדר התביעה עתרה ל- 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, וההגנה טוענת באופן חופשי. מתסקיר שירות המבחן עלה שמדובר באדם נורמטיבי, אחראי, אך התנהגותו לעיתים אימפולסיבית במצבי לחץ וכי ההליך היווה גורם מרתיע, שהגביר הפקת הלקחים וכי העבירה נעברה עקב מצוקה רגשית וחשש מפשיטת רגל, תחושה של מלכוד. היא ציינה כי הרשעה תחבל ביכולתו להמשיך לעבוד כקבלן בפרויקט בבסיס צבאי או בעתיד. באותו עניין היה מדובר במי שנדון בעבר בעבירה מסוג אחר של ביצוע עבודות של היתר. לכן שירות המבחן לא בא בהמלצה לביטול ההרשעה. אך המליץ על של"צ. הסניגור טען כי למרות הרשעתו הקודמת בתחום הבניה, לנאשם תעודת יושר, לכן אם יורשע ייגרם לו נזק ממשי, שכן פתח חברת בנייה גדולה ומעסיק 30 עובדים, והוא עובד בפרויקטים של משרד הביטחון וניגש למכרזים ציבוריים, ולכן בסופו של יום, מצאה השופטת לנכון, לאור העובדה שמדובר בחריג, להימנע מהרשעה, ולהסתפק בעונש של של"צ.

השופטת ציינה כי דברי האיום שהופנו כלפי נציגי חברה אחרת וכן קבלן נוסף, באו על רקע תחושת מצוקה ולחץ בהם היה נתון, מחשש שיאבד מקור פרנסתו והחברה שניהל תקרוס, וכי האמירות לא היו מן החמורות, והואיל ומדובר באדם שמנהל אורח חיים נורמטיבי, המביע צער וחרטה, לא מצאה לנכון להרשיעו.

כמו כן הפנה לת.פ. 4/06 (שלום ב"ש) מ"י נ' **חזגילוב זכר**, שם הנאשם הורשע בסחיטה באיומים ותקיפה סתם, במסגרת הסדר טיעון, במהלכו סוכם שהטיעונים לעונש יהיו חופשיים. הנאשם איים על אחר ואמר כי יהיה לו רע על מה שהוא עשה, לאחר מכן דרש למסור לו כסף והוסיף ואיים כי ישלם על מעשיו וכי יכה אותו אם לא ימסור שמות של אנשים שהתקשרו אל חברתו, תוך שדורש כסף כפיצוי. כמו כן, דרש מהמתלונן שילוה אליו ואיים עליו באומרו שאם לא יביא את הסף יהיה לו רגע, תוך שתוקף אותו במכות אגרוף בפנים ובחזה. בהמשך שב ותקף אותו בבעיטות בבטן,

סטירות ואגרופים בפנים, תוך שדרש 350 ₪. כעבור מס' ימים שוב דרך 350 ₪ ואיים שאם לא ישלם, כל יום יצטרך לשלם 50 ₪ נוספים, אף אמר שהוא יכול ללכת למשטרה ואף יתן לו את הכתובת שלו. בהמשך בשיחה שהוקלטה איים עליו באומרו שאם לא יתן לו 400 ₪, יכה אותו. מהתסקיר עלה שהנאשם הביע צער וחרטה עזים, שירות המבחן התרשמו שמדובר בבחור צעיר המתפקד בד"כ באופן נורמטיבי, שעברו נקי, אשר גילה ניצנים של אמפטיה כלפי הקורבן ונכונות לטיפול וכי הרשעה עלולה לחזק תפיסות נוקשות בעוד ביטול ההרשעה, יהיה נכון יותר. ביהמ"ש השלום מצא לנכון לבטל ההרשעה ולהסתפק בצו מבחן בלבד.

כמו כן מפנה לע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מ"י**, ערעור לבימש"ע על פסק דין של ביהמ"ש מחוזי ב"ש (כב' השופטת סלוטקי), לאחר שמצאה לנכון להרשיע המערער ולהסתפק בצו מבחן, צו של"צ ומאסר מותנה. מדובר בנאשמים שיצרו קשר לבצע שוד של קיוסקים, ואף הצטיידו ברימון, סכינים אלה וכובע גרב. נסעו לב"ש, הסתובבו בעיר העתיקה וחיפשו יעד לשוד, אך נעצרו בעומדם בתחנה המרכזית. המערער ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן לבטל ההרשעה ולהסתפק בצו מבחן או צו של"צ וביהמ"ש המחוזי כאמור דחה בקשתו, אולם ביהמ"ש עליון, מצאו כי בשל הנסיבות המיוחדות יש מקום לבטל ההרשעה אף שציינו התלבטותם שכן מחד העבירה חמורה, אך מאידך הרשעה תשמש מכשול בהמשך דרכו, תמנע ממנו להתגייס לצה"ל ותפגע בחייו בעתיד, בעוד מדובר באדם צעיר שנכשל באופן חד פעמי, והוא מבקש לאפשר לו לשקם את חייו.

באשר למקרים בהם ניתן להימנע מהרשעה הכלל הינו כי בגין עבירה פלילית יש להרשיע ורק במקרה יוצא מן הכלל ניתן להימנע מהרשעה.

כבר בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק."

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נד(3) 685, 689):

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום".
[בר"ע 432/85, רומנו נ' מד"י, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך **בהרתעה אפקטיבית** של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין **כתב** (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין **פלוני**; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט "להטביע חותם פליליות" על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 הנ"ל), קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. (שם, בעמ' 334).

ואולם המשיך כי נגד שיקולים שיקומיים אלו יש להביא בחשבון גם שיקולים שבאינטרס הציבור, השמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה, כמו גם על האפקט הציבורי של ההרשעה; וכדבריו:

"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיווידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

בע"פ 2669/00 הנ"ל, בעניינו של פלוני, סיכמה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה את ההלכות בנושא כדלקמן, (בעמ' 690):

"משמתבקש בית-המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את הריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראיה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצויו של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי

להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השיוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

העבירות במקרה זה הן חמורות, ומעידות על קשירת קשר ותכנון מוקדם. הן נפרסו על פני זמן ולא היו מעידה חד פעמית, ומעידות על התנהגות בריונית ממשית, וניסיון סחיטה של אחר, בן גילו, תוך שמפעיל נערה צעירה כדי לפתות אותו להגיע למקום שבו התכוון לבצע זממו. מדובר בניסיון להטיל אימה ופחד, מעשים שיש להטביע בהם חותם של פלילות. מה עוד שלא הובאה בפני כל ראייה על פיה הרשעה תפגע בעתידו. כוונתו בשלב כלשהו בעתיד ללמוד ריקוד לא עונה על דרישה זו ולכן בנסיבות אלה לא מצאתי הצדקה להימנע מהרשעה.

באשר למתחם העונשי הראוי בגין העבירות בהן הורשע:

הערך החברתי המוגן הינו הגנה על שלום הציבור והקניית תחושת ביטחון ושקט נפשי לאזרחי המדינה.

מפסקי הדין שאזכרו לעיל עולה כי הטווח העונשי בגין עבירות אלה בנסיבות אלה הינו מאסר הנע בין עבודות שירות לתקופה ארוכה בהרבה.

המתחם הראוי בגין עבירת אחת של סחיטה באיומים נע בין מאסר מותנה למאסר של 18 חודשים, אולם בהתחשב במספר העבירות, חומרתן ונסיבותיהן במקרה זה המתחם הראוי הינו מאסר. כל מקרה להיבחן לפי נסיבותיו וחומרתו, ואם לחובת הנאשם עבר פלילי, אף להחמיר יותר. כמו כן יש להתחשב באופי הפגיעה בקורבן, ברקע לביצוע העבירות ובמשך התקופה בה בוצעה העבירה.

במקרה זה ובניגוד לטענת הסניגור, לא מצאתי שהעבירות נעברו ברף התחתון, שהרי מדובר בהתעמרות של ממש ובמי שהטיל חיתתו על חבריו, ומשאלה לא נענו לו, פגע בהם ואיים עליהם, כך לגבי א. ע. וכן לגבי א.ב.. מדובר במעשים המאפיינים אחרון העבריינים ואם אין בכך די, מדובר במי שמתקשה לבחון לעומק המניעים שהובילו להתנהגותו העבריינית-בריונית.

העונש הראוי בגין עבירות אלה הוא אם כן מאסר מאחורי סורג ובריח, לתקופה שלא תפחת מ-10 חודשים, באולם בהתחשב בעברו הנקי וגילו הצעיר, הואיל וגילה מוכנות לבחון האופן בו התנהג ולכן קיימת המלצה לשלבו בהליך טיפולי, עונש של מאסר בעבודות שירות, כעתירת התביעה, הינו עונש הולם בנסיבותיו המיוחדות של נאשם זה, ואף מצאתי להפחית מ-6 החודשים המבוקשים על ידי התביעה.

בהתחשב במהות העבירה ונסיבותיה ולאחר שקילת האינטרס הציבורי מול נסיבותיו/ה האישיות של הנאשם, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים בניכוי התקופה שהיה עצור.

5 חודשי המאסר ירוצו בעבודות שירות בכפר הנופש אשקלון, וזאת 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות, בעבודות אחזקה וסיוע, מנהלה ושירותים בפיקוח ישראלי שרון.

עמוד 7

תחילת ריצוי המאסר מיום 29.4.14. ועליו להתייצב בשעה 08:00 במועד זה בפני מפקח על עבודות השירות לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש דרום ב"ש, ליד כלא ב"ש, (אוטובוס אגד מתחנה מרכזית בב"ש ש קו 46).

על הנאשם לדווח לממונה על עבודות השירות בשב"ס אודות כל שינוי בכתובתו/ה ובפרטיו/ה.

כמו כן, מוסבר לו כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכי כל הפרה תביא להפסקה מנהלית של ריצוי העבודות ולריצוי העונש בין כותלי הכלא.

2. אני מטילה על הנאשם 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וכל עבירת אלימות מסוג פשע.

3. אני מטילה על הנאשם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

4. פיצוי סמלי בסך 1000 ₪ לא. ע. ובסך 1,500 ₪ לא. ב.

סכום הפיצוי הכולל בסך של 2500 ₪ יופקד בקופת בית המשפט ב- 5 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 10.9.14 ויעבר למפוצים על פי פרטי חשבון הבנק שימציאו למזכירות.

אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי ויגבה כקנס.

5. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 7,500 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים מהיום.

אם לא תחתום על ההתחייבות, ת/יאסר למשך 90 ימים במצטבר.

6. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ג אדר תשע"ד, 23/02/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה